

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 283/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného GARANT PARTNER legal, s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Dočár, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoPr 5/2018 z 13. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného GARANT PARTNER legal, s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát

JUDr. Martin Dočár, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 36 písm. b) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoPr 5/2018 z 13. februára 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 Cpr 4/2012 domáhal voči žalovanému (Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom obrany Slovenskej republiky) určenia trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 Cpr 4/2012 z 25. februára 2014 žalobu zamietol. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľ podal odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Podľa názoru sťažovateľa *„všeobecné súdy v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania zaťažili Sťažovateľa ako žalobcu dôkazným bremenom prislúchajúceho žalovanému a zrejme od žalobcu aj očakávali, že bude dokazovať skutočnosti ktoré má preukazovať žalovaný. Sťažovateľ ako žalobca vznik a následné trvanie služobného pomeru preukázal. Opak, teda zánik služobného pomeru bolo potrebné preukázať žalovaným, a to kvalifikovaným spôsobom... Procesnú zodpovednosť za nepredloženie jasného a nespochybniteľného personálneho rozkazu má niesť žalovaný. Ak svoje bremeno dôkazu bez akýchkoľvek pochybností žalovaný neunesol, následkom by malo byť vyhoviecie návrhu žalobcu...“*.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s prvoinštančným rozsudkom považuje za arbitrárny, konštatuje svojvôľu záverov prijatých súdom, keďže tieto sú podľa jeho mienky v zjavnom rozpore s obsahom súdneho spisu a vykonaným dokazovaním. Za vadu rozhodnutia považuje eklektický výber a svojvoľné hodnotenie dôkazov súdom bez rešpektovania výsledkov dokazovania, ako i to,

že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje logická stránka hodnotenia dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti.

5. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [redacted], [redacted], [redacted] a to právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky a ľudské právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoPr/5/2018-331 zo dňa 13. 2. 2019 a doručeného sťažovateľovi dňa 15. 3. 2019 porušené boli.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoPr/5/2018-331 zo dňa 13. 2. 2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v sume 415,51 € (t. j. za 2 úkony právnej služby r. 2019, 2x režijný paušál r. 2019 + DPH) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Ústavou vymedzená právomoc ústavnému súdu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ predtým ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v danom prípade Civilným sporovým poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

11. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa v súvislosti s namietaným porušením označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie.

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

14. Keďže sťažovateľ právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho práv, nevyčerpal a nepreukázal, že sa tak stalo z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ústavný súd sa meritórne nezaoberal podanou ústavnou sťažnosťou, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu podľa čl. 36 písm. b) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale túto pri predbežnom prerokovaní podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

15. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane vyslovil názor, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota na podanie ústavnej sťažnosti ustanovená § 124 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 674/2014, pozri aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99,

body 51, 53 a 54). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti nepripúšťa „predĺžené“ lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 in fine zákona o ústavnom súde v prípadoch, keď procesnoprávna úprava výslovne ustanovuje neprípustnosť dovolania proti napádanému rozhodnutiu všeobecného súdu. O takýto prípad však v prejednávanej ústavnej sťažnosti nejde.

16. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu